

KAMP

OG

SEIER

(FOR INDO-KINAS FOLK)

MEDLEMSBLAD FOR AKERSHUS AKP(M-L)

NR 5 - MAI - 1975

INNHOLD.

Ta et fast grep om sympatisørene	side 2
Hovedmotsigelsen i Norge	side 4
Streik ved Emma Hjorts Hjem	side 6
Kvinnefrontens distriktskonferanse	side 8
Styrk fraksjoneringa i kvinnefronten	side 10
Om boligspørsmålet	side 11

LEDER :

TA ET FAST GREP OM SYMPATISØRENE !

"Så snart den politiske linjen er fastlagt, blir kadrene den avgjørende faktor. Derfor består vår kampføpgave i planmessig å lære opp et stort antall nye kadrer."

(Mao: KKP's plass i den nasjonale krigen, 1938)

Streikestøttearbeidet for telefonsentral- og heismontørene avdekket feil hos oss av sektærisk karakter. Enkelte steder makta vi ikke å mobilisere andre enn partimedlemmer til aktivt støttearbeid. En foreløpig oppsummering av 4.mai-arbeidet viser også at den viktigste svakheten vår der var massemobiliseringa, evnen til å trekke uavhengige med i politiske diskusjoner og ekstern aktivitet. Samtidig har rekrutteringa til partiet vært relativt svak. Sjølv om disse feila ikke har vært hovedsida i arbeidet er det feil vi må lære av og korrigere.

I all hovudsak har partiet gjort en utmerka jobb i denne perioden. Særlig gjennom KK-kampanja, streikestøttebevegelsen og 4.mai-arbeidet har vi kommet i kontakt med ei rekke nye folk som vi nå må ta et fast grep om for å sikre at de ikke glir ut i politisk passivitet igjen.

Mao sier: "En må ikke bare ta vare på partiets kadrer, men også ha omsorg for de partiløse kadrene. Også utenfor partiet finns det mange dyktige mennesker, og kommunistene må ikke tape dem av syne. Det er enhver kommunist's plikt å legge vekk all hovmodig nedlatenhet og vise dyktighet i samarbeidet med de partiløse, være oppriktig innstilt på å hjelpe dem, vise en hjertelig og kameratslig holdning, trekke deres initiativ med i den store sak - motstandskrigen mot Japan og gjenoppbygginga av landet." (KKP's plass i den nasj. krigen)

I vår situasjon nå mener vi det er riktig å starte ei rekrutteringskampanje. Og denne kampanja bør foregå på alle plan, til partiet, til RV, til fronter, til studiesirkler eller til egne sympatisørorganisasjoner.

Partiets vedtekter, 5.kapitel, § 14, slår fast:

"Partilaga og høyere organer i partiet er forpliktet til å ta vare på partiets sympatisører og gi dem høve til å støtte AKP(m-l). Partiet må utvikle organiserte bånd til sympatisørene som svarer til deres aktivitet og muligheter og partiets behov. Samtidig må ikke dette viske ut skillet mellom parti-medlemsskap og forskjellige former for sympatisørtilknytning."

I tida framover er valget partiets hovedoppgave. Det betyr at vi må satse mye på å mobilisere uavhengige til aktiv deltagelse i RV. Men dette er ikke det rette eller det eneste passende tilbudet for alle. Mange bør rekrutteres til partiet eller til egne sympatisørgrupper som nevnt i vedtektene. Andre bør få tilbud om studiesirkler, og noen er bare interessert i frontarbeid.

Poenget er at alle vi har vært i kontakt med bør få tilbud tilpasset sitt nivå og sine interesser. Mulighetene er store. Ved personlig vurdering av hver enkelt og med godt planlagt arbeid vil dette bringe partiet og den progressive bevegelsen rundt det et langt skritt framover.

"Vær besluttet, sky ingen ofre og overvinn alle vansker for å vinne fram til seier." (Mao)

DS/OU

I neste nummer bringer vi en oppsummering av 1.mai-arbeidet. Vi oppfordrer alle til å skrive innlegg om sine lokale erfaringer og levere dem snarest i postkassa på partikontoret.

RED

HOVEDMOTSIGELSEN I NORGE.

Det har i den siste tida dukket opp tendenser til forvirring om klassemotsigelsene generelt og hovedmotsigelsen spesielt i Norge. Se TF mars 1975. Dessuten har det i 1.mai-mobiliseringa vært tendenser til en såkalt lokal tillemping av hovedmotsigelsen monopolborgerskap/stat og resten av folket i "vår" kommune. Noen kamerater har vurdert situasjonen slik at i "vår" kommune finnes det ingen monopolkapitalister, men kun småborgere og mellomstore kapitalister. Derfor er det nødvendig med en tillemping og justering av 1.mai-parolen om kamp mot monopolborgerskapet. Middelstore kapitalister har jo i hovedsak samme interesser som monopolborgerne, derfor må også 1.mai-parolene gå mot disse.

Den grunnleggende motsigelsen i kapitalistiske land går mellom arbeid og kapital. Avhengig av hvilket utviklings-trinn de ulike kapitalistiske land er kommet til vil denne grunnleggende motsigelsen ta ulike former i konkrete hovedmotsigelser. AKP(m-l) har på det 1. landsmøtet fastslått at hovedmotsigelsen i Norge i dag går mellom monopolborgerskapet og dens stat på den ene sida og resten av folket på den andre. Mellom monopolborgerskapet og arbeiderklassen grupperer seg bl.a. de øvrige borgerne inkludert storborgere og småborgerskapet. Storborgerskapet hører med til monopolborgerne faste allierte, mens de øvrige borgerne inkludert småborgerne vil kunne nøytraliseres eller allieres i den sosialistiske revolusjonen. EEC-kampen viste bl.a. at deler av borgerskapet kunne trekkes med i kampen mot den planlagte innlemmelsen i EEC.

Monopolborgerskapets diktatur gjelder uinnskrenket i hele landet og gjelder selvfølgelig i alle kommuner. Et viktig kjennetegn ved det monopolkapitalistiske samfunnet er en sammensmelting mellom finans- og industrikapital. Finanskapitalens makt gjelder jo åpenbart uansett hvor en bor. Bønder, vanlige borgere og arbeidsfolk blir alle utbyttet gjennom bankenes og statens rentepolitikk. Det er i det hele tatt umulig å bo her i landet og samtidig unngå å bli utbyttet av den

norske finanskapitalen. For ikke å snakke om statens raseringspolitikk og allmenne klassediktatur som er et uttrykk og redskap for monopolborgerskapets makt. Enhver teori om lokale tillempinger av monopolborgerne som hovedfienden må avvises. Slike såkalte lokale tillempinger innebærer en betenkelig utglidning og tilnærming mot venstresekteriske grupper som KAF og KUL. Enkelte deler av SF representert ved kretsen rundt Kontrast benekter eksistensen av et monopolborgerskap og forsøker å stable på beina en slags "klasseanalyse" hvor hovedmotsigelsen går mellom arbeid og kapital. Slike synspunkter vil innebære tendenser til å skyve fra seg alliert i enhetsfronten og degenererer til venstresekterisme i praksis.

HAMMERVERKET ODD. — HOVEDOPPGAVA NÅ !

Som partiet har kjørt ut, gjennom KK og gjennom innspurten i 1. mai-arbeidet, står kampen til Hamnerverk-arbeiderne nå i brennpunktet for klassekampen i Norge.

STØTTEARBEIDET TIL DE STREIKENDE SKAL DERFOR PRIORITERES HØYEST AV DISTRIKTSPARTIETS OPPGAVER.

Den politiske begrunnelsen for det kommer fram gjennom de siste nr. av KK pluss gjennom 1. mai-talene. Vi summerer bare opp to nøkkelpunkter.

1. Konflikten er en viktig prøvestein for å slå tilbake bølga av forsøk på kriminalisering og trakkasering av kampvillige og politisk bevisste arbeidere som har "bygd" seg opp gjennom siste halvåret. Kapitalkreftene prøver å knekke den voksende kampviljen som har kommet til uttrykk gjennom streikekampene og i andre sammenhenger det siste året (Vi har hatt opptil flere forsøk på politiske oppsigelser i vinter!)
2. Som vanlig står DNA/LO-ledelsen i spissen for kapitalens angrep. Den kjører direkte (AP-klubbformannen på Hamnerv.) eller noe mer skjult (forbundsledelsen i J&M) ut mot arbeiderne innafor arbeidernes egne organer.

Massene vi nå organiserer gjennom RV, sommerleirmobiliseringa, studiesirkler osv. skal vi legge vekt på å få dra aktivt med i støttearbeidet (propagandaspredning, støttebidrag) — Det er f.eks en sjølsagt ting at RV støtter sterkt opp om denne streiken!

Støttekamiteer skal gjenreises. Ingen andre organisatoriske "ny-skapninger" skal gå utover (hindre) dette !

SLÅ KAPITALENS MOTOFFENSIV TILBAKE — FRAM FOR KAMPEN !

DS/AU

F.S. Bærum skal vurdere støttearbeidet til Hamnerverket opp imot den lokale konflikten — Emma Hjort streika Nærmere detaljer til prioriteringa kommer gjennom styrene.

DS

STREIK:

6

STREIK PÅ VERNEPLEIESKOLEN VED EMMA HJORTS HJEM.

Vernepleierutdanninga tar sikte på arbeid med psykisk utviklingshemma innafor den omsorgsgreina som no vert kalla "Helsevern for Psykisk utviklingshemmede" (før kalla åndsvakeomsorgen).

Skolen er treårig med hovedvekt på praktisk turnus i ulike pasientavdelinger. Derfor er det av stor betydning hva slags praksissteder og hvilke pasientgrupper elevene møter gjennom skolegangen, slik at de kan bli best mulig skikka til å mestre de oppgavene en vernepleier vil bli stilt overfor.

Skolens lærere laget i fjor en ny skoleplan som klart peker i retning av mer passiv og pleieorientert omsorg for de psykisk utviklingshemmede. Denne skoleplanen har innført nye praksisperioder som tar utgangspunkt i hvor gamle pasientene er og ikke hva slags funksjoner som skal trenes. De har også innført sykepleiepraksis i langt større grad enn tidligere, hvilket betyr at man tar utgangspunkt i at det er syke pasienter vi arbeider med. Dette er en grov misforståelse. Det som skiller psykisk utviklingshemmede fra oss andre, er at de har større vansker enn oss med å tilegne seg kunnskap. Et personale som skal være spesialutdannet for disse menneskers problemer, må i mye større grad enn tidligere ha grundig kunnskap i opplæring av pasientene. Denne opplæringen er identisk med de utviklingstrinn ethvert normalt barn har gjennomgått i oppveksten (som f.eks. kroppslige ferdigheter, språkopplæring, renslighet osv).

Utviklinga i streiken:

63 av skolens 68 elever har nå vært i streik siden 1. april. Dette fordi skolestyret gang på gang har vedtatt lærernes skoleplan til tross for kraftige motargumenter fra elevene og fagfolk ved institusjonen. Det har etter hvert reist en ganske stor opinion mot denne nye skoleplanen, da særlig med hovedvekt i elever og arbeidere innafor helse og sosialsektoren.

Dette har på mange måter vært en vanskelig og hard kamp. Det har vært store motsetninger innafor elevmassen. Disse bygde særlig på illusjoner om at fylket skulle være vår allierte i saken, og at man derfor var redde for å gå ut til folk via presse/stands osv for å drive press mot fylket. Seinere har det gjennom mange og lange diskusjoner

men erfaringene viser oss hele tida at denne linja lammer frontens handlingsevne. Ta en grundig diskusjon på nødvendigheten av et demokratisk valgt styre, også innen den enkelte gruppe, og styrets funksjon. Diskuter det i smålaga deres først hvis dere er usikre på argumentasjonen.

Deling av KF i Oslo/Akershus.

På årsmøtet i KF ifjor ble det reist forslag fra ei gruppe i Asker om dette, og det har i løpet av året også blitt foreslått av andre i Akershus. På grunnlag av det kjennskap jeg har til Akershusgruppene vil dette være uheldig nå. Vi i Akershus profiterer på å ha felles ledelse med Oslo - det vil bli for ressurskrevende og også vanskelig pga avstander. En mulighet for å få bedre "nabokontakt" er at det blir holdt seksjonsmøter, dvs at grupper som geografisk har naturlig tilknytning innen Oslo/Akershus har kontaktmøter eller kanskje fellesmøter i stedet for eller kanskje i tillegg til Oslomøtene.

Noen punkter i plattformen som det har vært en del motsigelser på, bør vi også diskutere i gruppene. Jeg vet ikke om dette blir tatt opp på konferansen, men det er jo en viktig del av frontens arbeidsgrunnlag. Partipolitisk uavhengig front kontra upolitisk. At KF vil samle ulike grupper kvinner (ikke alle kvinner), dvs hvilke grupper av kvinner tar fronten sikte på og hvorfor. Så noen punkter på kvinnens materielle situasjon med tanke på hvilke krefter er det som undertrykker m.h.t. rett til arbeid, manglende daghjemsplasser, mannens stilling i forhold til kvinnefrigjøring (samarbeid eller splittelse i kampen mot storkapitalen), husmødrenes situasjon, deres krav og rettigheter og hvilke muligheter har de for arbeid utafor hjemmet. Internasjonalt: På hvilke premisser skal KF ta stilling til hendelser utafor landets grenser? Skal vi solidarisere oss med andre undertrykte grupper, eller må vi holde ei rein kvinnesekterisk linje og begrense oss til f.eks. resolusjoner for kvinnene i Chile?

Forsøk å få fraksjonert på disse sakene - særlig de som det er motsigelser på i deres gruppe (eller diskuter det i smålaga hvis det ikke er fraksjon på stedet), og ta det så opp i KF-gruppene før konferansen med dagsorden som grunnlag.

Kamerat i Kvinneutvalget.

STYRK FRAKSJONERINGA I KVINNEFRONTEN.

Fraksjonerings i KF har vært av tildels tilfeldig karakter, og har blitt tatt for lite alvorlig både av de som jobber i KF og de avdelingsstyrene som har ansvaret for at fraksjoneringsen blir drevet etter riktige retningslinjer og forsvarlige former.

Partiet har helt klare retningslinjer for fraksjonsarbeid i sine vedtekter, 7. kapittel, § 17 og 18. For ordens skyld skal jeg referere noe av det som står, og ber spesielt kvinneansvarlige i avdelingsstyrene å ta seg dette ad notam:

"Der flere partimedlemmer deltar sammen, skal de samordne arbeidet sitt og opptre enhetlig og samlet utad. Minst ett medlem skal være satt til å være formann for det samlede arbeidet."

"Partimedlemmene arbeider på grunnlag av partiets politikk og vil forsøke å sette den ut i livet på best mulig måte. Når de møter problemer, må ikke avgjørelser tas ved at enkeltpersoner gjør vilkårlige beslutninger, men gjennom demokratisk diskusjon mellom kameratene. Derfor skal alle viktige spørsmål først diskuteres og avgjøres innad av partimedlemmene. Deretter skal den fastsatte linja følges strengt utad."

"Partimedlemmene er alltid underordnet partiet som helhet. De skal underordne seg partiets organer på sått plan og samvittighetsfullt utføre direktiver fra dem."

Den svake situasjonen i fraksjonsarbeidet mener jeg er en uthuling av partiets vedtekter og undergraving av den ~~XX~~ demokratiske sentralismen. Den medfører at enkelte politisk ledende kamerater styrer politikken, og at demokratiske diskusjoner for linja lokalt i KF ikke blir tatt grundig opp. Dette fører igjen til at mange kvinnekadre blir gående uten skikkelige diskusjoner på linja, ikke blir skolert og utvikla politisk, og at partiets og medlemmenes arbeid i ~~XX~~ fronten spriker fordi medlemmene ikke jobber nok sammen kollektivt.

Forrige artikkel tok opp de sakene som kommer til å bli sentrale diskusjonstemaer i KF framover. Det burde være unødvendig å presisere at en skikkelig løsning av de motsigelsene disse diskusjonene kommer til å medføre i fronten, bare kan finnes fram til ved at kvinnekaderen jobber sammen enhetlig og på bakgrunn av demokratiske diskusjoner innad. M.a.o. forutsetter en gunstig utvikling i KF at avdelingsstyrene og kaderen i KF tar alvorlig på fraksjonsarbeidet.

I fraksjonsarbeidet er det nødvendig å følge partiets vedtekter, slik at fraksjonen ikke utvikler seg til et sentrum på sida av partiets politikk, men at fraksjonens arbeid hele tida blir kontrollert av partiets avdeling lokalt. Vedtektene må følges!

FRAM FOR EN ENHETLIG LINJE I KVINNEFRONTEN
TA ET FAST GREP OM FRAKSJONERINGA

Kamerat i kvinneutvalget

II OM BOLIGSPØRSMÅLET

Noen kamerater i Bærum har laget en artikkel om boligpolitikken i kommunen. Den inneholder endel generelt, og samtidig gir den gode ideer til undersøkelser som må foretas lokalt.

AKP(m.l) i Bærum trenger en særegen boligpolitikk tilpasset arbeiderklassens interesser. I boligspørsmålet finner vi en allmenn uløselig motsigelse under kapitalismen: Billigst mulig arbeidskraft på den ene sida, nest mulig uthvilt og opplagt arbeidskraft på den andre. Her kommer boligen inn i bildet. For hva er egentlig en bolig?

Som materialister må vi svare:

1. Boligen er det sentrale sted hvor arbeidskraften restitueres.

2. Hvor ny arbeidskraft skapes.

3. Hvor folk utafor produksjonen oppbevares.

Boligen må gi mulighet for tilstrekkelig søvn, hvile, personlig stell og spising. Videre nødvendig avkobling, sosialt samvær osv. Strukturrasjonaliseringa de seinere åra, større tempo, arbeidskraften slites hurtigere ned, stiller stadig høyere krav til boligen. Flere kvinner kommer ut (tildels presses ut) i arbeidslivet. Dette stiller høyere krav til de tekniske hjelpemidlene. Vaskemaskinen vasker mens familien er på jobb, fryseboksen inneholder mat som kan tilberedes raskt, kokeplatene varmer hurtigere, støvsugeren suger kraftigere osv. Likevel ser vi at boligen i dag sjelden er god nok for tilstrekkelig restitusjon. Stadig flere søker å komme seg vekk for å samle krefter.

Boligens andre viktige samfunnsfunksjon er å være det sted hvor arbeidskraften reproduseres, det stedet der en vokser opp, sosialiseres og utdannes. Mot slutten av 30-åra viste befolkningsutviklingen i Norge tendenser til stagnasjon. I hovedsak kom dette av små og dårlige leiligheter. 30-åras boligbygging var dominert av 2-roms leiligheter. Etter krigen da landet skulle bygges opp igjen, ble det viktigste middelet for å stimulere befolkningsveksten, dvs arbeiderklassens reproduksjon, en økt romstandard. I dag stilles det videre stadig større krav til barna fra samfunnets side. De skal på kortere tid lære mer. Eget sove- og arbeidsrom for barna blir en nødvendighet om de skal følge med i skolen. Sjøl om flere kvinner kommer ut i arbeidslivet, går likevel den yrkesaktive del av befolkningen i Norge stadig nedover. Ungdom under utdanning, tidligere nedslitt arbeidskraft, dvs flere trygdede, for ikke å snakke

om det store antall kvinner som ikke har muligheter for jobb i dagens situasjon gjør sitt til at den yrkesaktive del av befolkningen i dag er på ca 30%.

Boligens tredje funksjon er derfor å være et oppbevaringssted for disse utafor produksjonen. Under monopolkapitalen vet vi at kvinnene utgjør en reservearbeidskraft. I det den trenger kvinnene, skal boligen som sagt være lettstelt. Men dessuten må boligens nærmiljø fungere som oppbevaringssted for barna. Daginstitusjoner for de minste og steder å være for skolebarna etter skoletid.

Som vi ser, monopolkapitalens utvikling stiller stadig høyere krav til boligen og dens nærmiljø om den skal få uthvilt og opplagt arbeidskraft. Hvordan er så virkeligheten? Blir boligene bedre og bedre, og hvem er det i så fall som betaler for dette?

Engels sier kort og godt: Kapitalistene vil ikke betale for arbeidernes boliger, og arbeiderne er ikke økonomisk i stand til det. Kapitalistene investerer heller i nye maskiner som øker profitten. For arbeiderklassen er det heller ingen fordel å eie sine boliger, sier Engels. Vi kan her tenke på pendleren som tvinges inn til tettstedene med hele familien. Han får lite igjen for huset der det ikke lenger er arbeid å få.

Mot slutten av 1800-tallet var det stort sett spekulanter uten faglig kompetanse som sto for boligbyggingen. Dette førte til dyre og dårlige boliger. Og dette førte igjen til dårlig arbeidskraft. Industriborgerskapet måtte derfor for ei tid gripe inn og fikk stoppet spekulasjonsbyggingen gjennom bygningslover. De ble sjøl herre over husleiene, og staten gjennom lovene ble et viktig redskap. Rundt 1910 kom kommunene etter hvert inn i bildet ved finansieringen, og i 30-åra kom arbeiderklassens egne boligkooperasjoner, som det heter.

Etter krigen er imidlertid staten blitt den viktigste faktoren i boligbyggingen gjennom Husbanken. Den er statens viktigste redskap for å prøve å løse motsigelsen billigst mulig arbeidskraft/mest mulig uthvilt arbeidskraft. Husbanken skal sikre tilstrekkelig standard uten noen form for luksus. Men under kapitalismen er som sagt motsigelsen uløselig. I stedet skjerpes den, og med visse mellomrom må staten sette inn med tiltak for å dempe krisa.

Dette har skjedd med ca 10 års mellomrom etter krigen. Vi fikk Statsbankkomiteens innstilling i 1955, Boligkomiteens innstilling i 1962 og Boligmeldinga i 1972. Det siste går ut på ei utjæmning mellom nye og gamle leiligheter. Sosialdemokratiets ideologiske overbygning forteller oss at det ikke er rett og rimelig at eldre leiligheter skal fortsette med lav leie når folk i nye leiligheter ikke makter boustiftene. En må vise solidaritet. I virkeligheten settes grupper i folket opp mot hverandre, mens den

virkelige fienden aldri blir nevnt. Dette er sosialdemokratiets glansnummer. Husbankrenta startet på 2,5% etter krigen. Da kunne en med en viss rett snakke om sosial boligbygging. Men vi må ikke glemme at landet skulle settes på fote og befolkningsveksten stimuleres. Siden har renta steget til den i dag lyder på 5,5%. Det er dette som først og fremst har fått husleiene til å skyte i været.

Staten følger også opp med nye bygningslover. Mot slutten av 1930-tallet var det altså den verste spekulasjonen som skulle stoppes. I dag skal bygningsloven først og fremst tjene til å samle arbeidskraften der monopolkapitalen har bruk for den. I Stortingsmelding nr. 25, oljemeldinga, ser vi at arbeidskraft er blitt en mangelvare. Det er knapphet på tilførsel av ny yrkesbefolkning til industrien. Det blir derfor viktig å få lokalisert arbeidskraften der monopolkapitalen ønsker den. Nye skolelover er et lignende eksempel som skal fremme strukturendringa i samfunnet.

Hva med Bærum?

I åra 1960-70 vokste Bærum meget sterkt. Befolkningen økte gjennomsnittlig 3,4% hvert år. Generalplanen, eller rettere alternative langtidskisser, som kom i 1971 regnet med fortsatt vekst i samme tempo. Den anslo folketallet i Bærum til å ligge på 120-135000 i 1990. Dette regner politikerne i Bærum for urealistiske tall. Bl.a. ligger kommunen betydelig på etter-skudd når det gjelder boligreisinga. Det er stor mangel på byggeklare tomter, heter det.

På møte 14. juni 1973 i kommunestyret ble generalplanen tatt opp. Her ble det vedtatt å ha ferdig en endelig generalplan innen 4 år. Det var enighet om at utviklingen etter 1970 ikke hadde gått i samme tempo som alternative langtidskisser antok. Formannskapet ville derfor at 110000 mennesker i 1990 skulle danne utgangspunktet for generalplanen. SV og DNA mente 105000. Med Høyres flertall ble formannskapets forslag vedtatt. Som eksempel på dempet vekst kan vi nevne at Bærum økte bare med 457 personer i 1973, eller 0,57%.

Bærum Boligbyggelag (BBL) har 8000 boligsøkende på liste. Dette utgjør 80% av de boligsøkende i kommunen. Vi kjenner ikke nok til det virkelige behovet for ny bolig til disse 8000. Men vi kjenner endel til klasses tilhørigheten til disse gjennom praktisk arbeid i BBL sine boligområder. Det er her vi finner industriarbeidere og lavere funksjonærer først og fremst. Eneboligene i kommunen er i hovedsak forbeholdt borgerskapet og det høyere skikt av mellonlaget. Eks. ingeniører som gjør "karriere" innen oljebransjen o.l.

Boutgiftene har imidlertid skutt i været for BBL sine seineste leiligheter. Forretningsfører Søren Pedersen i BBL sier at prosenten på folk som ikke tar imot tildelt leilighet på Gommerudfeltet er opp i hele 45% fordi de ikke har råd.

Sjøl om en viss prosent av disse er eldre mennesker som ikke lenger deltar i produksjonen, og som derved har den dårligste økonomien og som alltid må nøye seg med dårligste tilbud, nærmer likevel tendensen seg krisetilstander. Søren Pedersen ønsker at BBL skal bli representert i den komiteen som skal vurdere fremtidig boligpolitikk i Barum. Hvordan er behovet, hvem skal inn i boligene, hva kan de betale, hvordan skal standarden være? osv. Poenget må være å bygge hus som folk har råd til å bo i, avslutter Søren Pedersen.

Boligene som dannet utgangspunkt for denne samtalen mellom forretningsføreren i BBL og Budstikka var altså rekkehusene på Gommerudfeltet. Dette er ikke noen luksusboliger, snarere et svar på monopolkapitalens ønske om bedre arbeidskraft. Likevel har en stor del av arbeiderklassen i Barum ikke råd til slike boliger. Husbankrenta har vi nevnt som en viktig årsak til dette. Videre har byggebransjen hatt den høyeste inflasjon av alle de siste åra. Samtidig har monopoliseringa i bransjen vært sterk. Som om dette ikke skulle være tilstrekkelig plusser kommunen på med økte strømtakster og den meget omtalte kloakkavgiften. Det går tydelig en motsigelse mellom kommunen og BBL. Vi bør undersøke denne motsigelsen nøyer for vi endelig stiller oss på BBL sin side. Deretter må vi finne ut hvordan vi konkret skal styrke BBL, i så fall. Hvilke paroler vi bør stille i valget osv. Vi kan i hvert fall med sikkerhet ta avstand til økte strømtakster og kloakkavgifta.

Forholdet mellom industriarbeidere og funksjonærer blant de bloigsøkende vet vi heller ikke tilstrekkelig om. Vi har i dag ca 20000 arbeidsplasser i Barum. Offisielt tilsvare det en egendekning på 66%. Trolig ligger det riktige tallet noe lavere. 34% er imidlertid industriarbeidsplasser. Dette klarer seg, mener ordfører Greiner, fordi vi ikke har arbeidskraft nok til flere. Dette kan tydes slik: Ordføreren ønsker ikke flere industriarbeidere til Barum. Høyres flertall kan da komme i alvorlig fare. Det blir derfor ikke lagt opp til faglig yrkesopplæring for industriarbeidere i samsvar med arbeiderklassens interesser. Videre kan denne holdninga være uttrykk for ettergivenhet overfor ordføreren i Oslo. De sitter nemlig begge i regionplanutvalget. Brynjulf Bull sier rett ut at Oslo vil ha det de kan få av industriarbeidsplasser, mens Barum kan overta administrasjonsbyggene. Det siste er i gang.

Hvor kan folk regne med å bo i Barum de nærmeste åra? De store påtenkte områdene for boligbygging i inneværende 5-årsperiode er Nes/Åsterud og Hosle V. Begge områdene er i dag dyrket mark av god kvalitet. Prinsipielt sier vi derfor nei til bygging på disse jordene. Fylkeslandbruksstyret har heller ikke frigitt Hosle V til boligbygging. Dette irriterer kommunen voldsomt. Kommunen opererer ellers med forskjellige utnyttelsesgrader fra relativt spredt bebyggelse til forholdsvis høy. Høyeste alternativ for Nes/Åsterud ligger på 1805 leiligheter, Hosle V på 1705.

Opinionen mot bygging på dyrket mark har vokst seg

sterk i kommunen. Det er klart en motsigelse mellom de bolig-søkende i kommunen på den ene side og naturverninteressene på den andre. Bl.a. har Bærum Miljøvern deltatt aktivt i debatten. Men vi må unngå å havne i den fella at vi gjør dette til en hovedmotsigelse. Vi kan vise til flere sørgelige eksempler der naturverninteresser har stått mot grupper i folket mens fienden har gått fri. Demonstranter sto mot veiarbeidere oppå ved Spålen på Krogskogen for noen år siden mens Løven skiold trolig satt hjemme og hygget seg. Mardolaaksjonen er et annet eksempel! Ove Eriksen, SV, hadde et bra innlegg i Budstikka om slike ting 21-2-74. Ingenting passer fienden bedre enn når egentlige venner slåss mot hverandre.

Arbeiderklassen er objektivt interressert i å bevare dyrket mark. Vi trenger å øke sjølbergingsprosenten allerede i dag. Under sosialismen blir det bokstavelig talt livsviktig. Dessuten utgjør jordene våre verdifulle rekreasjonsarealer for folk, spesielt om vinteren. Mange er imot bygging på dyrket og dyrkbar mark kanskje først og fremst av den grunn. Foren alle krefter som lar seg forene!

Men det er samtidig en menneskerett å få bo. Grunnen til at kommunen foretrekker å bygge på dyrket mark er utelukkende økonomisk, og da sjølsagt ikke samfunnsøkonomisk. Vi må kreve at arbeiderklassen blir skaffet boliger utenom dyrket mark uten at merutgiftene ved dette blir veltet over på dem.

Kort oppsummert kan vi si at staten ser det som en viktig oppgave å få arbeidskraften her i landet innkvartert. Den vil at standarden på leilighetene skal stå i forhold til den betydning boligen har for arbeidskraftens reproduksjon. Staten er et redskap i hendene på den herskende klassen. Når folk bor seg i hjel pga økende bostgifter, og det ikke blir bygd nok boliger på de "riktige" stedene, ser vi at staten griper direkte inn som ved Boligmeldinga. Uten å være helt sikre mener vi at Bærum kommune i hovedsak er statens forlengede arm og fører en boligpolitikk mot arbeiderklassens interesser. Vi må konsekvent kjempe mot en slik politikk som forverrer arbeiderklassens kår. Vi må kjempe en forevarskamp. Men vi må også stille offensive krav som gjør boligen og nærmiljøet bedre. Flere daghem står i denne forbindelse sentralt.

Denne artikkelen bør oppfattes som en innledning til diskusjon i tida som kommer. Vi tenker på kommunevalget og ikke minst boliglagas framtidige kamppoppgaver. Artikkelen gir uttrykk for et visst kjennskap til nyere boliger i Bærum samt kommunens videre planer. Vi har dårligere kjennskap til boliger i eldre arbeiderstrøk og problemene der. Kom fram med erfaringer. La det spire og gro til vi har fått en best mulig helhetlig boligpolitikk for Bærum.

X

X

X

X

X

DS/AU's forslag til årsberetning.

Beretninga bygger på hovedlinjer som er blitt trukket opp av distriktsstyret (DS), videre har arbeidsutvalget (AU) laget en disposisjon som det første utkastet bygger på. Dette er blitt korrigert på nytt AU-møte og det endelige forslaget er skrevet ut av to kamerater i AU.

+++++

Et parti som skal beholde grepet og retninga i politikken må hele tida være innstilt på å ta et skritt tilbake og ta et kritisk overblikk.

Som materialister hevder vi at de riktige tankene kommer fra sosial praksis. Av det følger at jo grundigere vi studerer praksis (var egen og andres), jo flere og riktigere tanker vil vi kunne trekke ut.

Det er denne holdninga vi skal innta når vi tar fatt på årsmøteforberedelsene. De er et viktig redskap i en kontinuerlig prosess med å lære gjennom praksis, korrigere feil og styrke og videreutvikle gode sider.

Gjennom den prosessen et årsmøte er, skal vi sikre at alle viktige erfaringer blir tatt vare på og kommer oss sjøl og andre til nytte. Til sammen vil de gi oss et overblikk over helheten i fylkespartiet.

Metodene

Som materialister vet vi også at alle ting og forestelser (motsigelser) er i konstant utvikling. Det som tilsynelatende er ubevegelig er i virkeligheten en kamp mellom to sider som kjemper om overtaket.

Det er klart at for å kunne si noe om hvordan denne kampen utvikler seg, vil vi ha liten glede av bare å kjenne til situasjonen i øyeblikket, uanset hvor nyansert og detaljert dette situasjonsbildet måtte være.

Uten at vi kjenner situasjonen også på andre tidspunkt i utviklingsforløpet, vil vi ikke kunne si noe som helst om den aktuelle motsigelsens spesielle karakter.

Det er ut fra denne erkjennelsen vi vil forsøke å bygge opp årsberetninga med utgangspunkt i situasjonen som den ble analysert ved siste årsmøte og se på utviklinga ut fra de motsigelsene og kottigeringsoppgavene som da ble stilt

Oppbygginga av beretninga

er gjort rundt tre hovedstolper:

- En drøfting av de viktigste arbeidsområdene i perioden, med utgangspunkt i årsplanens (helt partiets) og årsmøtets målsettinger.
- En undersøkelse av de viktigste motsigelsene i arbeidet. (I dette avsnittet skal vi ta for oss de motsigelsene som er blitt avdekket i den første delen og forsøke å se dem i sammenheng. Formålet ved denne delen er å klarlegge hovedmotsigelsens utvikling gjennom perioden.)
- Den tredje delen vil ta for seg de sterke og svake sidene ved distriktspartiet nå og drøfte korrigerings tiltaka.

+++++

Utvalgspunktet

var et årsmøtevedtak om slo fast "STYRKE SENTRALISMEN" og "STYRKE DET UTADVENDTE MASSEARBEIDET" som hovedparoler for distriktpartiets arbeid.

Bakgrunnen for den første parol var den samme som la til grunn for opprettingen av eget distrikt, vi følte at båndet til partiets ledelse var for svake, og at vi hadde behov for mer særegen ledelse enn den vi fikk gjennom Oslo/Akershus-DS.

Den andre parol sprang ut av en tendens til tilbakeholdenhet overfor massene som hadde gjort seg gjeldende over lengre tid.

Straks over sommerferien tok vi fatt på diskusjonen av den første årsplan for hele partiet, - en plan som slo fast "indre konsolidering" som hovedoppgave i første halvdel av perioden og 1. Mai og valgkamp som hovedoppgaver i andre halvdel.

Det nye distriktsstyrets første prøvestein ble å tilrettelegge årsplanediskusjonen for avdelingene og skape en et mellom årsplanens og distriktsårsmøtets målsettinger.

KK-kampanjen

hadde svake tradisjoner å bygge på, derfor krevde den ekstra godt grep og konkret veiledning fra ledende og høyt på alle nivåer.

Alt fra starten av var det tydelig at det sentrale kampkomitevalget hadde trukket viktige lærdommer av den forrige kampanjen. Det sentrale gripet var fast. Gjennom KK og TF kom ikke moraliserende mas, men konkret retledning og oppfølging og kritikk av politiske feil som avslørte seg under kampanjens gang.

Vi mener at DS gjennom sine utkjør, sine rapportkrav, sine konferanser og på annen måte bidro til å styrke denne positive tendensen. DS utviklet sitt sentralistiske grep gjennom KK-kampanjen, men fortsatt var båndet til avdelingene for svakt. Rapportkrav og direktiver var ofte for lite konkrete, tok ikke alltid hensyn til avdelingsstyrenes nivå og manglende cifring og forståelse for rapportering osv. Den største feilen var kanskje at DS falt for lengtetillett enkelte avdelinger å "leve sitt eget liv" og lenge var liberalistiske når det gjaldt å gripe inn overfor svake eller "lokalsjævinistisk" pregede avdelingsstyrer.

Avdelingsstyrene (de fleste) vokste med oppgaven både politisk og organisatorisk. Noen steder der avdelingsstyrene falt igjennom bidro stedsleds styrene mye til å rette opp inntrykket. Andre steder var det ledelsen gjennom SK og DS som direkte slo igjennom til medlemmene.

Konkret betydde KK-kampanjen for distriktpartiet at:

- Forståelsen for partiets propaganda - særlig presse - er blitt kraftig styrket blant medlemmene.
- Partiets profil i lokalmiljøene er blitt styrket og kontaktfeltet til massene er blitt kraftig utvidet.
- Partikamratene er blitt tryggere på seg sjøl som kommunister. Vi opplever ikke lenger at kamerater ikke tør å selge KK.
- KK-salg og abonnentverving har, gjennom kvantitet, nådd et kvalitativt nytt nivå. Situasjonen med skiftende hovedoppgaver har gitt oss verdifulle erfaringer i organisering og "planspill".
- KK-kampanjen har, på en utmerket måte, bidratt til å utvikle de målsettingene vi satte oss ved å konsolidere partiet organisatorisk og politisk, styrke sentralismen på alle plan og utvide vår massebasis.

Streikstøtte

fikk en langt større plass i partiets arbeid enn det var gjort regning med på forhånd. Det sette var evne til enstilling i takt med klassekampens krav på prøve. Etter hvert som hele distriktspartiet med i støttearbeidet for fullt. Vi utviklet et støttearbeid som betydde store kvalitative sprang i forhold til f. eks. Holmenkollstreiken. Tydeligere enn noen gang fikk vi slått fast riktigheten av teorien om arbeidarklassens ledende rolle og solidaritetens tilbakevirkende kraft på klassen og klassepartiet.

Distriktspartiet som helhet gjorde en meget respektabel innsats i støttearbeidet og for de beste avdelingens betydde streikstøttearbeidet et stort gjennombrudd i massearbeidet lokalt.

Av svakhetene vil vi trekke fram en viss uaktomsomhet i startfasen og stille spørsmålet om ikke "streiken tar jo slutt snart" - innstillingen hadde en viss innflytelse den første tiden. Det var vel også tendenser til å undervurdere massene i støttearbeidet. Men, mangler vi en klar politikk på streik til oss den nærmeste treffeisen og utvikle en massebevegelse på grunnlag av den. I stedet løp vi ofte forttere og forttere etter vår egen hale og grov djupere og djupere i våre egne landebøker.

Mange steder fikk vi takene om å gjøre streikstøtte til hovedoppgave fra først av inge konkret utførelse utover å intensivere KKpsalget. Først da støttekomiteene begynte å ta form, ble det reelt innhold i oppgaveskriftet og KK ble brukt til å tjene støttearbeidet.

Størstedelen av ansvaret for disse svakhetene må tillegges Distriktsstyrets Faglige Utvalg. FU's rolle i denne perioden var uhyre tilbakeliggende og de få oppføringer som kom gjennom utvalget var minimumstilte som støttet fra Organisasjonsutvalget (OU).

En sterkere ledelse på distriktnivå ville gitt oss mer og større resultater, satt oss istand til å nyttiggjøre oss oppføringer bedre og det ville lettet overgangen til 1.Mai-arbeidet.

Frontene vil alltid være et vitte virkemiddel. Vårt inntrykk av at de anti-imperialistiske frontene i distriktet har vært i stagnasjon et par år nå. Det har heller ikke vært særlig aktivitet rundt lokale fagkampirenter. Dette gjenspeiler seg både ved at mange eksisterende fronter har gått i passivitet og ved at nye tilbakeholdenheter med å ta initiativ til nye fronter.

Hverken fra DS eller lokalt har det vært gjort banebrytende arbeid for å sette parolen "STYRK DET UTADVENDTE MASSE-ARBEIDET" ut i livet på dette feltet. Vi vil reise spørsmålet om vi har forlatt innriktig tilløpning av arbeidet på dette området.

Kvinnefronten representerer et unntak fra dette bildet. Her ser vi det har vært en positiv utvikling igang på avdelingsnivå i parisen. Det har blant annet gitt seg utslag i et voksende krav om en sentral ledelse på kvinnepolitikkens område.

1.Mai

har hatt en bred plass i partiets arbeid dette året. Utire prioritering, forberedelser og situasjonen i klassekampen i distriktet skulle alt ligge an til store framskritt. Gjennom grunnleggende innledende diskusjoner er vi blitt godt konsolidert på politikk og taktikk. Vi har slått fast at massearbeid og ikke diplomati skal bestemme fremdrifta i arbeidet og vi har organisert faglig 1.Mai-Front-komiteer på arbeidsplasser og i boligjører.

Vårt inntrykk fra rapporter og konferanser er at massearbeidet i Norge ligger ved fotfeste og at det ligger an til innvirkning i Norge.

Den politiske og organisatoriske bygginga av partiet.

Da fylket ble eget distriktparti var det flere "blanke" områder det påtroppende DS måtte utvikle grep om, både når det gjaldt politikken og organiseringa.

Eks:-Distriktsutvalget, våren 1974, hadde ikke noen sjølstendig økonomi- den var underlagt O/A-DS.

Det hadde heller ikke noe eget teknisk apparat, opplegg for utkjør, kontortider, møtelokaler o.l.

Heller ikke hadde fylket noe eget diskusjonsblad.

Videre: Kvinnepolitikken var underlagt O/A-DS politisk og organisatorisk. Oppbygginga av en faglig politikk var bare såvidt påbegynt.

Prioriteringa: Årsmøtets parole "Styrk sentralismen" stilte først og fremst krav til DS på særegen rettledning av avd. styrene: både fastere og mer regelmessig kontakt med de enkelte avd. styrer og bedre tillempling av de politiske utkjøra til Akershus-forhold.

For å legge det materielle grunnlaget for dette var det nødvendig straks å gripe om 3 områder:

- et teknisk apparat/kommunikasjonsrutine måtte bygges opp.
- enkelte DS-kader måtte få hovedansvar for direkte oppfølging av endel avd. mellom avd. leder-konferansene.
- eget diskusjonsblad måtte utvikles.

I tillegg til dette måtte DS også sjølsagt umiddelbart bygge opp en egen økonomi og grep om politikken på det økonomiske området.

I det året som har gått har DS, utenom det å prøve å videreutvikle sitt grep om ledelsen av distriktpartiets hovedoppgaver til enhver tid, prioritert å bygge opp et grep om 4 felter: (uprioritert rekkefølge)

- faglige politikken
- kvinnepolitikken -
- ungdomspolitikken
- økonomisk arbeid. -

I tillegg har vi hatt utkjør på sikkerhetspolitikken.

Et kort blikk på resultatene:

Kommunikasjonsrutinene er utbygd til å nestre minimumsoppgavene, de jevnlig rutinene.

Som beredskapsopplegg er de ennå for svake. For å få organisasjonen til å reagere raskt på skiftende situasjoner i klasserampen trengs det ytterligere tiltak.

Diskusjonsbladet er fremdeles for nye dominert av DS-produkter. Metoden med å "bestille" og "spore opp" stoff fra avd. er inidlertid blitt styrka, og uoppfordra innlegg kommer også inn. Allikevel er hovedtendensen fremdeles at det er for lite stoff fra medlemmene. Det er for lite et blad av medlemmene. Innholdsmessig mener vi at bladet jevnt og trutt er blitt bedre. Det har hele tiden pekt ut hovedinnrettinga av distriktpartiets arbeid og prøvd å peke på hovedmotsigelsen i arbeidet. Oppsummeringene har vært noenlunde brukbare. Allsidigheten er styrka, men her gjenstår endel. Skikkelig gjennombrudd her kan ikke oppnås uten medlemmenes aktive innsats.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020
DS har kommet fram til at formen på bladet nå må prioriteres opp

Faglige/Kvinne. Når det gjelder begge disse to viktige områdene har distriktpartiet stått delvis "i stampe".

Vårt faglige utvalg har ikke før nå i det siste klart å komme skikkelig ut med tiltaka som det og DS har diskutert seg fram til. Det var i lang tid stort sett et innadvendt organ, lite knytta an til grunnorganisasjonen.

For kvinnepolitikken del har byggen vært organiseringa.

Linjene for partiets kvinnepolitikk og rettningslinjer for fraksjoneringa i KF ble diskutert i DS tidlig på høsten.

Et kvinneutvalg med DS-medlemmer og kvinner utafor DS ble ned-satt. Dette kon inidlertid ikke skikkelig igang før nå ut på vårparten. Årsakene til dette finnes på to plan:

1. Motsigelse mellom delen og helheten på det lokale plan-
motvilje mot å avgi kader.
2. Undervurdering av motsigelsen nevnt foran, som førte til
mangelfull veiledning av, og vurdering av kapasitet hos dem
som skulle gjennomføre vedtaka.

Ungdom/Økonomi: Disse 2 områdene mener vi DS har styrka grepet sitt om, nålt ut i fra hva som var utgangspunktet.

Når det gjelder ungdomspolitikken har utbygginga først og fremst skjedd på distriktsplan til nå bedre kontakt mellom DS/AKP og RU's distriktsledelse. Denne kontakten må ytterligere forsterkes samtidig som dette også skal forplante seg ned på avd. nivå

Sikkerhetspolitikken. Utkjøret på dette området har ført til endel lokale diskusjoner. Hvor stor gjennomslagskraft denne diskusjonen har hatt, hvor mange praktiske resultater den har gitt, er vanskelig å vurdere. Bl.a. p.g.a. mangelfull rapport-ering. Det er derfor et område DS er nødt til å følge opp videre

Generallinja: Grepet om denne er styrka i perioden. Både disk-
usjonene omkring valget, 1.mai, sosialimp, og
Grunnkurs II har medvirke til dette.

Det er allikevel grunn til å legge merke til at den samme hoved-
feilen som ble påpekt på siste årsnote-høyrevakling i enhets-
politikken- fremdeles er tilstede. Vi så det i flere sammenheng-
er i 1.mai-arbeidet.

Dette må vi være obs. på nå når vi går inn i valgkampen. Sjøl
om vi ikke har noen enhetssituasjon m/SV så åpner denne feilen
for muligheter til å kjøre "vassent" ut med boikotten.

Lokalpolitikken: Allment har distriktpartiet ikke i nevneverdig
grad utvikla sitt grep om lokalpolitikken noe
særlig. Paroler er roist i 1.mai-bevegelsen og
endel analyse er påbegynt i forbindelse med valget.
Dette området må prioriteres opp i perioden vi nå går inn i.

Organiseringa: Organisatorisk er distriktpartiet styrka i løpet
av perioden.

-Endel avdelinger er blitt omorganisert for kamp.
(avd. som ~~tidligere~~ "hang igjen" i forelda org-
anisasjonsform)

-Distriktsledelsens grep om ~~politikk~~ avdelings
styrene er blitt styrka .

-I hovedsak er avd. styrene blitt styrka. Deres
forståelse for organisatorisk arbeide er større.
To ting kan nevnes som gradnålere på dette:

1. Bruken av vedtak

2. Rapporteringa til DS(i høst var denne dårlig,
men nå tar de fleste alvorlig på dette)

De viktigste mottagelsene i perioden.

De to korrigeringsparelene fra forrige årsmøte - "STYRE SENTRALISMEN" og "STYRE DET UTALVENDE MASSEARBEIDET" - ble diskutert. Årsmøtet foretok ingen prioritering mellom dem. På høsten kom årsplanen og parelen om massearbeidet var utvilsomt den parelen som vanskeligst lot seg sy inn i den. I praksis ser det ut til at denne parelen nok så snart gikk i glemsboka.

Parelen "STYRE SENTRALISMEN" har vi hatt et nysgjerrig og konkret forhold til. Den har vært brukt bevisst i den politiske og organisatoriske konsolideringen av partiet og har også gitt store resultater. Fremgangen i KK-kampanjen, streikstøttearbeidet, skolearbeidet og ikke minst 1.mai-arbeidet har i seg selv sammenheng med dette.

Forståelsen for å "føre en ledelse med masse" er vanskelig, men prinsippet har ennå ikke slått inn i den på alle plan i partiet. Endel steder har ledende organer fortsatt ønsker ned å skille mellom byråkrati og sentralisme.

At prinsippet om å "føre en ledelse med masse" er grunnleggende i forståelsen til massens utøver partiet er en sak som vi ikke tilsvarende godt har greid å tilløp i vår praksis.

Vi mangler trening i å diskutere politikk med massene utenfor partiet. Her lite grep om hva det vil si å diskutere politikk utenfor ulike nivåer. Vi stoler ikke på oss sjøl og på vår evne til å formidle politikk. Og vi mangler tillit til oss selv som sjølstendig politisk kraft.

Alt dette fører til at det blir en tendens til noe utrykkelig og oppstyrt i vårt forhold til massene. Fordi vi ikke har evnet å sy politikk inn i dagliglivet vårt, er vi heller ikke trygge blant venner og kjente når vi opplever den i politisk henseende.

Denne tilbaketrekningen og overbevisning "responsten" for massene er en høyrefeil i hovedtrekkene. Men det i enhver annen mottagelse som ikke den side eksisterer isolert fra sin motsetning. Det er så heller ikke vanskelig å finne eksempler på venstrefeil og venstretrekkninger. Hovedtrekket i den er at massene er dumme og tilbøyelige til å lytte og lyttende er: mangler vilje (evne) til å lytte og å lytte (lytte for å lære). Tendens til å "hjelpe" alt dette "sag" og dette igjen med å være på spørsmål og løse oppgaver på rent subjektivistisk grunnlag. Heng til å skulle "straffe" hvert eneste utsegn som ikke umiddelbart er enig i, uten å undersøke bakgrunnen eller prioriter mellom viktig og uviktig. Og tilbøyelighet til å plassere feil i bakk (fremtiden som enhver rett og mulighet til utvikling).

Som vi skjønner fra dette trekk som finnes hos alle lederer, oppblåst med høyrefeil vi forfetter. AU har rett tryk av at det er høyre som er hovedside i distriktpartiet sammenheng, som dette utelukter ikke at venstre kan være hovedside i enkelte områder eller ha enkelte lederer.

Om hovedmottagelsen.

Vi vil nå komme inn på hva vi mener er hovedmottagelsen i arbeidet vårt. Vi begynner med å analysere hva "arbeidet vårt" egentlig er for de som mottar. Hvilke mottatte siter består den av og hvilke samfunnsverdens mottagelser har den sitt opphavet til?

Utgangspunktet har vi et revolusjonært parti og litt av masser med varierende grad av revolusjonær bevissthet. Partiet har som mål å skape en revolusjonær antimonopolkapitalistisk enhetsfront av disse massene.

Det eksisterer åpenbart en motsigelse mellom den revolusjonære bevissthet som kreves for å nå dette målet og den bevissthet som faktisk fins. Også på andre måter eksisterer det motsigelser mellom partiet og massene: F.eks. i spørsmålet om massenes tillit til partiet og partiets tillit til massene.

Hver av disse motsigelsene vi kan stille opp består av to motsatte sider som hver især har sine spesielle kjennetegn og som utvikler seg ujevnt i forhold til hverandre. Derfor er det ikke nok at vi kjenner og studerer hovedsida i hver av disse motsigelsene, vi må også vie den andre sida oppmerksomhet.

Ofta kan vi komme til å glemme at det er - og ennå i lang tid vil være - mangel på revolusjonær bevissthet som er hovedsida i spørsmålet om revolusjoneringa, mangel på tillit som er hovedsida i spørsmålet om partiets lederskap osv. Vi glemmer det på den måten at vi ikke analyserer massenes behov og undersöker deres stilling til tross for at det er den og deres subjektive virkelighet som utgjør hovedsida i de fleste spørsmål mellom den og oss.

Vi skal n.a.o. være klar over at partiets arbeid i vår nåværende situasjon i alminnelighet består i å styrke den underordna sida (og bekjempe hovedsida) i en lang rekke fundamentale motsigelser.

Spørsmålet om partiets evne til å løse sine oppgaver løser seg opp i en rekke spørsmål også innad i partiet sjøl:

Partiets evne til å tilegne seg den revolusjonære teorien, dets evne til å praktisere denå formidle den, gjøre den tilgjengelig for stadig flere, høyne sitt eget nivå, skape en organisasjon som kan sette politikken ut i livet, organisere og aktivisere massene. Alt dette er hver især nødvendige forutsetninger for å nå målet. Hvert enkelt av disse feltene representerer motsigelser som må løses konrinuerlig under kampen.

Men det er likevel ikke slik at alle disse motsigelsene har like stor betydning til enhver tid. I enhver fase av utviklinga vil det være en motsigelse som vil stå fram som den viktigste, den som må løses for å komme videre, hovedmotsigelsen.

Det er etter AU sin oppfatning i det utadventede massearbeidet er å finne. Det er gjennom å løse spørsmålet om kontakten med massene at nøkkelen til frangang ligger.

Uten at vi løser dette spørsmålet vil rekrutteringa til partiet stoppe opp, vil vi ikke evne å bygge opp slagkraftige RV-enheter gjennom valgkampen, vil arbeidet med å avsløre DNA og SV stansse, vil vi ikke øke tilliten i frontene vi er med i, vil frontene stagnere og gå tilbake, vil vi stå uten beskyttelse mot den reaksjonære offensiven.

Vårt forhold til massene er prega av for mye usikkerhet, tilbakeholdenhet, redsel for å ta kamp og mistillit til oss sjøl og politikken vår. Det er en feil av høyrekarakterer.

Feilen har ligget der lenge (uten å være hovedmotsigelsen), men spørsmålet om lösninga av den har aldri vært stilt så skarpt som nå (fordi den er blitt hovedmotsigelsen).

Hovedsida i spørsmålet om massearbeidet er feilaktig (for svakt) massearbeid. Men tendensen er at den andre sida har vært i frangang gjennom flere måneder.

+++++

Korrigeringsiltaka

Når årsmötet har diskutert og tatt stilling til årsberetninga med de tillegg og endringer det blir gjort vedtak om, må det ta grundig på spørsmålet om korrigeringsoppgavene. En god og utdypende diskusjon av beretninga vil gi mange av svarene, men stoffer må konkretiseres, diskusjonene må munne ut i vedtak og vedtaka i tiltak.

Isiste del av partiets årsplan, den delen vi nå tar fatt på, er valgkampen hovedoppgave. Dette gir oss god anledning til å rette opp feil og øke intensiteten i massearbeidet. Sommerleirmobiliseringa gir også rike muligheter.

Vi bør vie massene adskillig større oppmerksomhet enn hittil. Vi må studere dem en for en og gruppe for gruppe. Vi må legge planer for hvordan vi skal knytte dem til oss og analysere hvilke tilbud de trenger. Vi må analysere våre egne holdninger og fram- og tilbakeganger og vi må oppsummere arbeidet.

vi må sikre organisatorisk oppfølging av framgangene. Dvs. at nære synper skal rekrutteres til partiet, at andre masser skal organiseres i franter og fagforeninger, som RV'ere eller synper. På alle nivåer må vi evne å knytte og utvikle de organisatoriske bånd som situasjonen tilsier.

Både fra KK-abbonnent-vervinga, streikestøttearbeidet og fra 1.Mai-arbeidet fins det løse kontakter som må sikres og utvikles.

Tom side